

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr. 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; GRUDZIADZ, Mickiewicza 26, tel. 304; KATOWICE, 3 Maja 34; tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 105-00 i 120-27; LWÓW, Akademicka 11, I p., tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 11524; LUCK, Piłsudskiego 14, tel. 222; POZNAŃ, Aleja Marsz. J. Piłsudskiego 24, tel. 28-57, 28-58 i 28-49; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 17-85.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 52. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 53. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

WYSZŁY Z DRUKU NR NR 9 I 10 DZIENNIKA USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ Z DNIA 13 LUTEGO I 15 LUTEGO 1937 R., ZAWIERAJĄCE TREŚĆ NASTĘPUJĄCĄ:

Nr 9:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz. 67 — z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych.

Poz. 68 — z dnia 21 stycznia 1937 r. o dodatkach służbowych dla funkcjonariuszów państwowych w wojskowej służbie zdrowia.

Poz. 69 — z dnia 29 stycznia 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych.

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 70 — Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o gromadach.

Poz. 71 — Skarbu z dnia 6 lutego 1937 r. o przesunięciu terminu do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1937.

Poz. 72 — Skarbu z dnia 6 lutego 1937 r. w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i bu-raczanej, wydane co do §§ 1 — 4, 5 ust. 1 i 2, 6 — 12 i 15 — 18 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Nr 10:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz. 73 — z dnia 29 stycznia 1937 r. o przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa.

Poz. 74 — z dnia 12 lutego 1937 r. o ustaleniu na rok 1937 wykazu imiennego nieruchomości podlegających przymusowemu wykupowi.

Poz. 75 — z dnia 12 lutego 1937 r. o ustaleniu planu parcelacyjnego na rok 1938.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oOo—

Zarządzenia Władz Naczelnych

—oOo—

52.

ZARZĄDZENIE

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 458) nadają:

ZŁOTY KRZYŻ ZASŁUGI

po raz pierwszy

za zasługi na polu rozwoju polskiego przemysłu filmowego

Ryszardowi Stanisławowi Ordynskiemu, prezesowi Rady Naczelnej Przemysłu Filmowego w Polsce, —

przemysłowcom filmowym w Warszawie:

Stefanowi Dękierowskiemu, — inż. Henrykowi Finkelsteinowi, — inż. Zbigniewowi Gniazdowskiemu.

Warszawa, dnia 11 lutego 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów:

(—) Sławoj Składkowski.

—oOo—

53.

ZARZĄDZENIE

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 458) nadają:

SREBRNY KRZYŻ ZASŁUGI

po raz pierwszy

za zasługi na polu rozwoju polskiego przemysłu filmowego

Teofilowi Jaroszowi, mechanikowi-konstruktorowi w Warszawie, — Markowi Libkowowi, przemysłowcowi filmowemu w Warszawie;

BRĄZOWY KRZYŻ ZASŁUGI

po raz pierwszy

za zasługi na polu pracy zawodowej

Stanisławowi Kicmanowi, kierownikowi laboratorium filmowego w Warszawie, — Eugeniuszowi Wysockiemu, kinomechanikowi w Warszawie.

Warszawa, dnia 9 lutego 1937 r.

Prezes Rady Ministrów:

(—) Sławoj Składkowski.

—oOo—

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oOo—

Z Kancelarii P. Prezydenta Rzeczypospolitej.

W sobotę w godzinach południowych odbyła się na Zamku Królewskim w Warszawie podniosła uroczystość nadania Politechnice Lwowskiej orderu „Odrodzenia Polski”.

Na uroczystość tę przybyli ze Lwowa: rektor Politechniki prof. A. Joszt, prorektor prof. Z. Ciechanowski oraz dziekani: prof. K. Zipser, prof. A. Plamitzer, prof. Alicja Dorabalska, prof. M. Osiński i prof. K. Suchecki.

W sali Rycerskiej zgromadzili się: P. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego prof. W. Świętosławski, b. Premier prof. K. Bartel, Podsekretarz Stanu w Min. W. R. i O. P. prof. Ujejski, senat Politechniki Lwowskiej z rektorem na czele, rektor Uniwersytetu J. Piłsudskiego prof. Antoniewicz, rektor Politechniki Warszawskiej prof. Zawadzki, rektor Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego prof. Miklaszewski, dyrektor departamentu Szkół Wyższych prof. dr Aleksandrowicz oraz dyrektor biura personalnego Min. W. R. i O. P. Przybyłowicz.

O godz. 12.45 wszedł na salę Rycerską Pan Prezydent Rzeczypospolitej w otoczeniu członków Domu Cywilnego i Wojskowego.

Wręczając na poduszce rektorowi Politechniki Lwowskiej insygnia orderu „Odrodzenia Polski”, P. Prezydent Rzeczypospolitej wygłosił następujące przemówienie:

„Odznaczenie Politechniki Lwowskiej orderem Odrodzenia Polski sprawia mi szczególną radość, czuję się bowiem zawsze złączony osobistymi więzami z uczelnią, w której przez lata pracowałem jako profesor.

Odznaczenie to otrzymuje Politechnika Lwowska za czyny wyjątkowe, związane z najpiękniejszymi kartami historii Lwowa.

W chwili, gdy dopiero świtać zaczęła jutrzienka naszej politycznej wolności, gdy terytorium nasze nie było jeszcze ustalone, a w Europie nie zdawano sobie sprawy z roli Rzeczypospolitej w powojennej rzeczywistości — granice jej były już wryte z całą wyrazistością w sercach tych, dla których odradzająca się Polska była treścią, wypełniającą całe ich życie. Do nich należała młoda brać Politechniki Lwowskiej. Wiekowe tradycje — cała historia Lwowa i Ziemi Czerwieńskiej były dla niej źródłem niezachwianej wiary, że ziemia ta z jej sławnym grodem Lwowem mają stanowić z Rzeczpospolitą Polską nierozdzielalną całość na zawsze. Gorąco zabiły serca, młodzież skupiła się w niezłomnej woli walki o prawa Polski.

Ale Politechnika Lwowska potrafiła nie tylko zaszczepić gorący patriotyzm w sercach młodzieży i zapalić ją do czynu — potrafiła ona także uzbroid ją do tego czynu w oręż wiedzy.

Liczne i doniosłe są zasługi Politechniki Lwowskiej w tej dziedzinie. Wyteżona praca długiego szeregu uczonych i techników była w okresie przedwojennym jednym z podstawowych czynników rozwoju duchowej i materialnej kultury oraz techniki na ziemiach polskich. Gdy młodzież polska zmuszona była w pogoni za wiedzą odbywać dalekie nieraz wędrówki — Lwów stał się jednym z tych ognisk naukowej pracy, które promieniowały szczególnie ożywczo i twórczo. To też Politechnika Lwowska skupiła wtedy ze wszystkich zaborów liczne rzesze studentów, pragnących kształcić się w tym jedynym wówczas polskim ośrodku wyższej wiedzy technicznej.

W uznaniu wszystkich jej zasług nadają Politechnice Lwowskiej order Odrodzenia Polski”.

Odbierając insygnia orderu, rektor Politechniki Lwowskiej prof. Joszt przemówił w te słowa:

„Panie Prezydencie.

Z szlachetną dumą, głęboką radością i wdzięcznością żywą mamy zaszczyt, ja i moi koledzy, reprezentować Lwowską Politechnikę, tak drogą nam uczelnię, na dzisiejszym uroczystym